

[Börding.]

Frederiksen, at der var visse Afvigelser i Udførelsen, og navnlig opholdt han sig ved den Forskel, der var med Hensyn til Pantegældens Overførelse til den løse Gælds Regler. Det ærede Medlem sagde, at vort Forslag var for strengt mod Kreditorerne, medens man, som det radikale Forslag var udformet, ikke vilde være saa streng mod dem. Men det vil jo blot sige, at man ikke bliver saa retfærdig overfor Debitorerne. Forskellen ligger i, at vi kræver, at naar der skal ydes Laan gennem saadanne Akkordordninger, skal man ned til den Værdi, som Ejendommen har efter Ejendomsskyldvurderingen og Besættningens Ansættelse i Skatteværdi, det vil altsaa sige den Vurdering, som Vurderingsmændene ved Ejendomsskyldvurderingen har foretaget. Det, det ærede Medlem foreslaar, er, at man gaar ud derover og lader Vurderingen foretage af Akkordudvalgene. Jeg forstod, at saadan var Forskellen.

Nu har det altid været min Opfattelse, at der er noget forkert i, at man i visse Tilfælde bruger een Vurdering — naar der er Tale om Beskatning —, men, naar der er Tale om andre Forhold, ønsker en anden Vurdering. Naar det i Skatteloven hedder, at det skal være Ejendommens virkelige Værdi efter dens Værdi i Handel og Vandel, maa man ogsaa bøje sig for det. Jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at han vil anse denne Værdi for lavere end den, der vil fremkomme, hvis man følger hans Forslag, og det falder ikke sammen med den meget stærke Agitation, der nu føres fra konservativ Side, som netop gaar ud paa, at nu er Ejendomsskyldvurderingen alt for høj, nu skal vi meget længere ned med den, for den ligger over Ejendommenes virkelige Værdi. Jeg tror, det er noget betænkeligt at gaa bort fra denne Vurdering, som dog er foretaget af Folk, som gennem mange Aar netop har haft med saadanne Vurderinger at gøre. Men selvfølgelig erkender jeg, at i Princippet er vi enige, og at det vigtigste er, at man er nødt til at gaa over til Pantegældens Overførelse til løs Gæld, hvis man overhovedet skal haabe paa, at der kan komme noget ud af Akkordordninger i Landbruget.

Angaaende Statshusmændenes Stilling var det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen

og den højtærede Statsminister jo ikke enige med os med Hensyn til den Bestemmelse, som jeg har anbefalet, og som er indføjet i vort Forslag. De udtalte begge, at man ikke burde gennemføre en Særlovgivning for Statshusmænd. Heri kan jeg give dem Tilslutning i al Almindelighed, og der er i vort Forslag ikke en Særlovgivning for samtlige Statshusmænd som den, den højtærede Minister vilde give det Udseende af laa i vort Forslag. Den højtærede Statsminister maa, naar han siger dette, slet ikke have læst Forslaget.

Vi har netop hævdet, at hvad Statshusmændene angaar, maa man kun gaa til visse Lempelser overfor de Statshusmænd, som er kommet ind i deres Brug under den lave Krone, i den Periode, da Regeringsmagten tillod Nationalbanken at forringe Kronens Værdi og derved har bidraget til, at disse Statshusmænd er kommet ind i en økonomisk Situation, som er langt daarligere end den, andre Statshusmænd tidligere er kommet ind i, og som vil være langt daarligere end de Statshusmænds, der kommer ind i Brug, som oprettes i Fremtiden, efter at vi har faaet en normal og forsvarlig Krone. Dér er Begrundelsen for at gennemføre en Særforanstaltning for de Statshusmænd, som er kommet ind i Vilkaar, der er unormale. Det er Staten, som har tilladt det, og derfor har Staten en Forpligtelse paa dette Punkt.

Det undrer mig noget, at det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen kunde fremsætte en Udtalelse — som jeg med Formandens Tilladelse skal citere efter Forsøkket — gaaende ud paa, at Statshusmændene

„er af Samfundet personligt begunstigede fremfor alle andre Mennesker, ved at der før er givet dem Hjælp i en Udstrækning, som ingen andre i andre Erhverv kan faa“.

Havde det været en Konservativ eller en konservativ Venstremand som den højtærede Statsminister, kunde jeg have tænkt mig en saadan Udtalelse, men at et Medlem af det radikale Parti, der altid holder paa, at man først og fremmest skal løse den nuværende Krise ved Oprettelsen af Statshusmandsbrug, og som ved enhver Lejlighed er paa Vagt overfor Støtte til Industrien, fordi man ikke maa begunstige